

РЕШЕНИЕ

№ 23432

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6071** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационната жалба на И. К. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. срещу Решение № 5890 от 19.12.2023г., постановено по НАХД № 20231110207395/2023 г. по описа на Софийския районен съд, 22 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № СО-Т-И-22-03-047/27.07.2022г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на касатора за нарушение на чл. 26, т. 1 от Наредба за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО/, е наложена „глоба” на основание чл. 36, ал. 2, във вр. с чл. 35, ал. 3 от НРУИТДТСО в размер на 300 лева.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон. Иска се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени решението на СРС и да се потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Заместник-кмета на Столична община, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата и моли съда да остави в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Т. И., съставила АУАН, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на същите, Софийският районен съд е установил от фактическа страна, че на 22.05.2022г. около 12.20ч. в [населено място], район „В.“, [улица]органите на Столичен инспекторат (СИ) към Столична община извършили проверка, завършила с констатация за това, че касаторът извършва търговия на открито - продажба на варена царевича и чипс, разположени върху количка, заемайки около 3 кв. м. публична общинска собственост - пешеходна зона, без да притежава разрешение за ползване на място, издадено от кмета на района.

Контролните органи приели, че с горното И. К. И. е извършила нарушение нарушение на разпоредбата на чл. 26, т. 1 от Наредбата за реда и условията за упражняване на търговска дейност на територията на Столична община (Наредбата), за което на същата дата е съставен АУАН. Актът е предявен на касатора и подписан от нея. Въз основа на този АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови същото, първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП, не са допуснати съществени процесуални нарушения. Въззивният съд правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение, че АУАН и НП са в съответствие с материалния закон, т.е. налице е извършено административно нарушение. Последните изводи за материална законосъобразност на НП не се споделят от касационната инстанция.

Съгласно цитираните за нарушени разпоредби, в чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО е посочено, че при извършване на търговия по чл. 19, търговецът е длъжен да представи при поискване от контролните органи разрешение за ползване на място. Безспорно е установено, че на 22.05.2022г., касаторът е бил на посоченото в АУАН и НП място. Остава недоказано обаче, кое точно задължение е имала и кое точно същата не е изпълнила, както и извършвала ли е тя търговия на открито. Т.е. липсва съставомерност на деянието.

Настоящият съдебен състав счита, че деянието е несъставомерно, поради това, че според административнонаказващият орган се изразява в търговия на открито, а нарушителят - търговец. В чл.19 от НРУИТДТСО се съдържа легална дефиниция за „търговия на открито“, а именно търговия на дребно върху терени общинска собственост - паркове, тротоари, площади, улични платна и други. Понятието „търговия на открито“ е дефинирано чрез понятието „търговия на дребно“ и с оглед правилото на чл. 46 от Закона за нормативните актове, разпоредбата на нормативния акт следва да се приложи според точния ѝ смисъл, а тълкуването ѝ да отговаря на смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. В разпоредбата на чл. 1 от Търговския закон са описани следните сделки, които следва по занятие да са извършвани от физическо или юридическо лице, за да се приеме същото за търговец:

1. покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид; 2. продажба на стоки от собствено производство; 3. покупка на ценни книги с цел да ги продаде; 4. търговско представителство и посредничество; 5. комисионни, спедиционни и превозни сделки; 6. застрахователни сделки; 7. банкови и валутни сделки; 8. менителници, записи на заповед и чекове; 9. складови сделки; 10. лицензионни сделки; 11. стоков контрол; 12. сделки с интелектуална собственост; 13. хотелиерски, туристически, рекламни, информационни, програмни, импресарски или други услуги; 14. покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба; 15. лизинг. В правната доктрина търговията се определя като обмяна на стоки или услуги от търговец към купувач в замяна на платежно средство, като парични единици. Обикновено под търговия се разбира размяна на стоки или услуги, осъществявана между две или повече лица. От изложеното следва да се приеме, че за да е налице извършена търговия, то следва да е налице и конкретна сделка по покупко-продажба на стоки. От доказателствата по делото, както и от АУАН и НП, не се установява да е извършена от контролните органи покупка, нито пък такава, която да е наблюдавана от тях, като не са посочени и продажни цени на артикулите. Т.е. от изложеното дотук, по никакъв начин не може да се направи обоснован извод, че санкционираното лице е извършвало търговия на посочената дата.

На следващо място, налице е и още едно самостоятелно основание за незаконосъобразност на обжалваното НП, изразяващо се в неяснота относно посочената правна квалификация на нарушението. Както бе посочено по-горе, нарушената разпоредба вменява задължение, че търговецът е длъжен да представи при поискване от контролните органи разрешение за ползване на място по чл. 23, т.е. визира непредставяне на едно вече издадено разрешение. От доказателствата по делото обаче не се установява по никакъв начин, че към дата 22.05.2022г. е било издадено такова разрешение. Съобразно описаното в АУАН и НП, деянието е могло да се квалифицира като нарушение на разпоредбата на чл. 23 от НРУИТДТСО, съобразно която, търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността. Следва да се има предвид, че разпоредбите на чл. 23 и чл. 26 представляват отделни, различни по вид нарушения, за които са предвидени различни по размер на минимума административни наказания, посочени съответно в нормите на чл. 36, ал. 1 и чл. 36, ал. 2 от НРУИТДТСО.

В процесния случай остава недоказано от АНО, чиято доказателствена тежест е установяването на относимите факти, въз основа на които да се направи извод, че е осъществено деяние, покриващо фактическия състав на процесното нарушение.

При този изход на спора съдът намира за основателно и своевременно направено искането на касатора за присъждане на сторените по делото разноси за две инстанции, поради което и на основание чл. 63д ЗАНН и липсата на възражение за прекомерност, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 400 лева за производството пред районния съд съгласно Договор за правна помощ от 22.05.2024г. и 400 лева за касационната инстанция по Договор за правна защита и съдействие от 26.02.2024г., общо 800,00 лева, представляваща уговорено и реално заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд - София град, XXVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 5890 от 19.12.2023г., постановено по НАХД № 20231110207395/2023 г. по описа на Софийския районен съд, 22 състав, вместо което постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № СО-Т-И-22-03-047/27.07.2022г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на И. К. И. за нарушение на чл. 26, т. 1 от Наредба за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО/, е наложена „глоба” на основание чл. 36, ал. 2, във вр. с чл. 35, ал. 3 от НРУИТДТСО в размер на 300 лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. К. И., ЕГН [ЕГН], сумата от 800 /осемстотин/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред двете инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: